

čením soukromé obžalobkyně nevznikly značnější útraty, nýbrž že tím vůbec nevznikly útraty, jež by se daly oddělit od celkových nákladů na trestní řízení, konané k návrhu veřejného obžalobce pro přestupek § 411 tr. zák., pokud se týče od nákladů hájení se obžalované v tomto směru. Posouditi otázku, zda a pokud se dá určití účast toho kterého činu na úkonech společného trestního řízení a zda podle toho lze stanovití onu část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, jež vznikla stiháním jednotlivého činu, jest věcí uvážení soudu. Když soudy v otázce, o níž tu jde, dospěly k závěru zápornému, nelze výsledky těchto úvah napadati s hlediska § 33 tr. ř. Zmateční stížnost na záštitu zákona bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2926.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 506 tr. zák. náleží nejen svedení za přípovědi manželství, nýbrž i zmrhání (zneuctění); předpokládá se tedy pohlavní zchovalost svedené ženy, a, je-li svobodná, jest podmínkou skutkové podstaty panenství svedené ženy.

(Rozh. ze dne 13. října 1927, Zm I 332/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Plané ze dne 4. února 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 506 tr. zák., jehož se dopustil tím, že ke konci roku 1922 u osady H. Amalii N-ovou, připověděv jí manželství, avšak slibu svého nesplniv, svedl a zmrhal, jakož i rozsudkem krajského soudu v Chebu jako soudu odvolacího ze dne 6. dubna 1927, jímž byl uvedený rozsudek potvrzen, byl porušen zákon v ustanovení § 506 tr. zák.; oba rozsudky se zrušují a obžalovaný se podle § 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby pro onen přestupek osvobozuje.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Plané ze dne 4. února 1927 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 506 tr. zák., jehož se dopustil tím, ku konci roku 1922 u osady H. Amalii N-ovou, připověděv jí manželství, avšak slibu svého nesplniv, svedl a zmrhal. Za trestního řízení v prvé stolici doznala Amalie N-ová, že v čase první soulože s obžalovaným nebyla již pannou, jelikož před tím měla důvěrné tělesné styky s Janem Sch-em. Rovněž potvrdil Jan Sch. jako svědek, že před souloží obžalovaného s Amálií N-ovou s ní vícekrátě tělesně obcoval. Rozsudek okresního soudu také výslovně na základě výpovědi Jana Sch-a zjišťuje, že Amalie N-ová s ním měla asi před 5—6 lety důvěrný poměr, za něhož mezi nimi došlo několikrátě k souloži, takže Amalie N-ová v době prvního pohlavního styku s obžalovaným nebyla již pannou. Přes to dospěl prvý soud k rozsudku odsuzujícímu v úvaze, že pojem zmrhání (zneuctění) ve smyslu § 506 tr. zák. předpokládá pouze soulož

s bezúhonnou, čestnou osobou ženského pohlaví, aniž by vyžadoval panenské neporušenosti svedené osoby; podle odůvodnění rozsudku plyne tento názor ze zařazení § 506 tr. zák. do systému mravnostních deliktů, v nichž se jedná o ochranu mravnosti vůbec, a nikde není výslovně uvedena panenská neporušenost jako právní statek, jenž má býti chráněn, a dále z úvahy, že tento výklad zákona daleko spíše odpovídá dnes převážně platícím etickým a sociálním názorům. Krajský soud v Chebu jako soud odvolací potvrdil rozsudek ten rozhodnutím ze dne 6. dubna 1927, připojiv se v uvedené otázce k názoru a úvahám rozsudku soudu prvního stádu.

Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti, že jak rozsudkem okresního soudu, tak i rozhodnutím soudu odvolacího byl porušen zákon v ustanovení § 506 tr. zák., neboť: Ke skutkové podstatě přestupku podle § 506 tr. zák. náleží nejen svedení za přípovědi manželství, nýbrž i zmrhání (zneuctění); předpokládá se tedy pohlavní zachovalost svedené ženy, a, je-li svobodná, jest podmínkou skutkové podstaty panenství svedené ženy. Tak uznává judikaturu tohoto nejvyššího soudu (rozhodnutí č. 248 a 524 sb. n. s.) a budiž tu poukázáno zejména na podrobné odůvodnění rozhodnutí posléze uvedeného. Pozbyla-li dívka panenské neporušenosti již dříve, bylo její pohlavní zneuctění již provedeno a nemůže se opakovati při další souloži. V souzeném případě jest oběma nižšími soudy zjištěno, že Amalie N-ová již před tím, než došlo k pohlavnímu styku s obžalovaným, opětovně dobrovolně souložila s jiným mužem; nelze proto mluvit o tom, že by souložila s obžalovaným byla zneuctěna, když svého panenství již před tím byla pozbyla. Dospěly tedy oba nižší soudy k odsuzujícímu rozsudku jen proto, že vycházely z mylného právního názoru, majíce za to, že panenství svobodné dívky jest pro skutkovou podstatu přestupku podle § 506 tr. zák. bez významu. Poněvadž tato podstatná složka skutkové podstaty uvedeného přestupku schází, bylo i tehdy, když ostatní složky skutkové podstaty jsou dány, vynést rozsudek osvobozující. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. po rozumu § 292 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2927.

Mezitímní usnesení průvodní ve smyslu § 238 tr. ř. nemá sice jen formální povahu úkonu proces řídicího, soud však může za změnéné situace upustiti od jeho provedení, stalo-li se dalším vývojem věci bezpředmětným, aniž by tím zkrátil obžalovaného v jeho obhajobě. Zákonitost mezitímního usnesení jest posuzovati bezvýhradně podle onoho skutkového stavu, jaký měl před sebou soud (porotní), když vydával ono usnesení při hlavním přelíčení.

Návrh na opětne přezkoumání duševního stavu obžalovaného novými lékaři jest oprávněn jen tenkrát, jsou-li posudky podané při posledním hlavním přelíčení stíženy vadami v § 126 tr. ř. uvedenými;